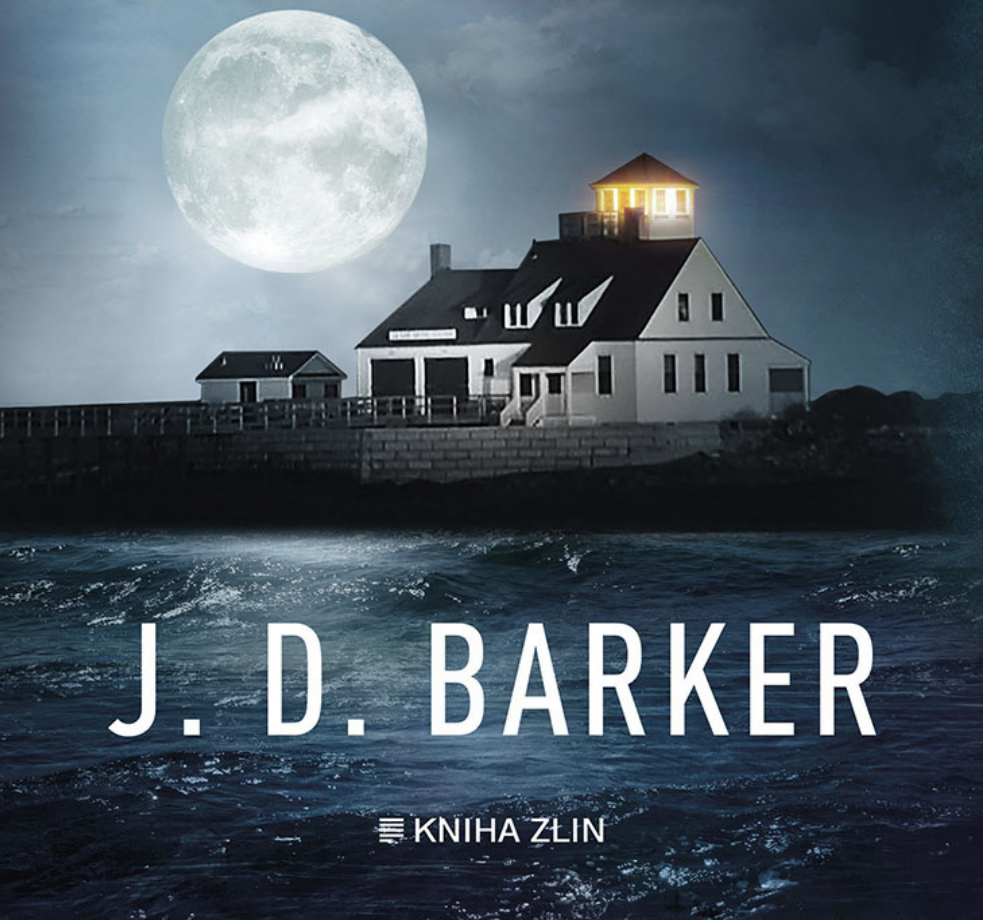

OD AUTORA BESTSELLERU ČTVRTÁ OPICE

CO SKRÝVÁM PŘED SVĚTEM

J. D. BARKER

≡ KNIHA ZLÍN

CO SKRÝVÁM PŘED SVĚTEM

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

≡ KNIHA ZLIN

J. D. Barker
CO SKRÝVÁM PŘED SVĚTEM – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2025

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

**CO SKRÝVÁM
PŘED SVĚTEM**

CO SKRÝVÁM PŘED SVĚTEM

J. D. BARKER

SOMETHING I KEEP UPSTAIRS

Copyright © 2025 by Jonathan Dylan Barker All rights reserved.

Translation © Jan Netolička, 2025

ISBN tištěné verze 978-80-7662-971-4

ISBN e-knihy 978-80-7662-972-1 (1. zveřejnění, 2025) (ePDF)

ISBN e-knihy 978-80-7662-979-0 (1. zveřejnění, 2025) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7662-980-6 (1. zveřejnění, 2025) (mobi)

Vzkaz pro Sama Reida:

*Význam historie, kterou sám tvoříš, překoná jen význam
historie, kterou jsi pomohl uchovat.*

Aby se zrodil dům hrůzy, někdo musí zemřít.

– Neznámý autor

Jména byla pozměněna v zájmu ochrany těch, kteří...

Jmenuju se Billy Hasler.

Když jsem byl kluk, měl jsem nejlepšího kamaráda jménem David Spivey. Jedenáct let jsem to jméno nevyslovil nahlas. Nejméně devět let jsem ho nenapsal, a teď, když se to chystám udělat, mám z toho smíšené pocity. Ale bylo mi řečeno, že bych měl, takže jdu do toho. Prý mi to pomůže, ale já si pořád myslím, že to pomůže spíš jim.

Spousta lidí by chtěla, abych za vším udělal tlustou čáru. To se ale lehko řekne. Ze všeho nejdřív to musím uzavřít sám v sobě.

Že prý když to všechno budu v sobě dusit, ucítím čím dál větší tlak a jednoho dne bych mohl...

Bumprásk!

Jasně, je to blbost, ale takhle mi to říkají doktoři.

A taky kamarádi.

A hlavně policajti. Už ke mně nechodí tak často jako kdysi, ale pořád se občas ukážou. Mundie už to vzdal. Sandy Lomaxová je sice dávno v důchodu, ale teď mi chodí klepat na dveře mladši, kteří nastoupili na naše malé oddělení místo nich.

Dobrý den, četl jsem váš spis a napadlo mě, zda byste neměl čas popovídat si o náčelníku Whaleyem a těch děckách...

Vždycky jim řeknu jen tolik, abych se jich zbavil.

Prostě tolik, aby pochopili, že mě všichni jejich předchůdci vyždímalí jako houbu, takže na ně nezbyla ani kapka.

Ale i to málo, těch pár prohozených slov, mi vždycky připadá jako zrada. Jako bych zrazoval Mattyho, Izzie, Chloe, Kiru, dokonce i Alesii a náš společný svazek. Ze všeho nejvíc ale Spiveyho (všichni mu říkají Spivey, dokonce i jeho máma, což mi vždycky přišlo divné), protože s ním se znám nejdýl a spojovalo nás pouto ze všech nejpevnější. Vydrželo i tehdy, když se ostatní začala zpřetrhávat.

Se Spiveym se znám z dob, kdy nám byly čtyři. Vyrostli jsme spolu v New Castlu, což je ostrůvek kousek od Portsmouthu v New Hampshire. Na ostrově je veřejné hřiště, a tam si moje máma – pokud se dá věřit jejímu vyprávění – jednoho dne všimla jiné maminky se čtyřletým klukem a ty dvě nás rychle daly dohromady. Když člověk vyrůstá na ostrově s necelými devíti sty obyvateli, nemůže si kamarády moc vybírat. Chodili jsme se Spiveym na základku Maude H. Trefethenové. Ve třídě nás bylo jenom deset a v celé škole sedmatřicet. Obzory nám trochu rozšířil až přechod na střední Rye Middle and Portsmouth High. Obě školy se nacházely za mostem, na pevnině, zatímco základku jsem měl asi sto metrů od domu, a když bylo pěkně, pouštěla mě máma samotného, i když jsem měl tušení, že ty první roky mě tajně sledovala.

Stejně jako mnohá městečka v Nové Anglii měl i New Castle temnou minulost. Náš dům pocházel z roku 1923 a místní ho považovali za jeden z těch „novějších“. Většina sousedních domů byla postavena v sedmnáctém a osmnáctém století. Místní turistická atrakce, pevnost Fort Stark, se dočkala první z mnoha přestaveb v roce 1808. Náš hostinec vítal hosty od roku 1698 a pošta na Main Street se poprvé otevřela zákazníkům v létě 1864. Ostrov původně vznikl jako kolonie, v bouřlivějších dobách sloužil jako vojenská základna a v těch poklidnějších jako rybářská vesnice. Kdysi na počátku války o nezávislost tudy

projel i Paul Revere a tuto událost připomíná plaketa umístěná asi kilometr a půl od mého domu.

Je to tady starší než svět.

Když vás jako dítě obklopuje historie a nostalgie, neumíte to moc ocenit. Stejně tak si neuvědomujete, jaké je to štěstí mít oceán, co by kamenem dohodil, nebo sousedy, kteří vás znají jménem a každý den vám mávají na pozdrav, místo aby sklopili oči k zemi a schovali se do své bubliny. Takové jsem potkával v ulicích New Yorku, když jsem se po hrůzách toho osudného léta pokusil z ostrova odejít. Možná právě proto jsem se zase vrátil. Mimo New Castle jsem se i já stáhl k sobě do bubliny a rychle mi došlo, že taková společnost mi nevyhovuje. Alespoň tehdy to tak bylo. Potřeboval jsem mít kolem sebe známé lidi, i když se mě všichni stále vyptávali.

Se Spiveym bychom určitě nebyli kamarádi, kdybychom vyrůstali jinde. Já jsem byl dobrý na sporty (v šestnácti jsem se dostal do školního fotbalového týmu), nikdy mi nedělalo problém najít si kamarády a už v patnácti jsem chodil s holkou. Spivey trávil spoustu času sám, protože se nejlíp cítil sám se sebou. Měl oblíbené místo na kamenech východně od mola pobřežní hlídky. Místní tam tomu říkali *Na výspě*. Sedával tam a koukal do vody. Většinou si s sebou bral omlácenou kytaru značky Rickenbacker, kterou našel ve stodole, když mu bylo devět. Nikdo netušil, kde se tam vzala. Jinou společnost nepotřeboval. Nebudu předstírat, že o hudbě něco vím. Pokud jde o akordy, nepoznám géčko od efka, ale poznám, když něco pěkně zní, a když hrál Spivey, znělo to moc pěkně. Byl jedním z těch, kterým stačilo jednou zaslechnout nějakou písničku, a hned byl schopen ji přehrát na kytaru, jako by ji hrál od narození. Dokonce i zpíval, ale jenom když kolem nebyli lidi. Když ho chtěl člověk slyšet, musel se k němu připlížit, ale podle mě by si to klidně mohl rozdat s kýmkoli, koho hrají v rádiu. Moji rodiče (táta investoval do nemovitostí a máma byla učitelka) spolu moc pěkně vycházeli. Spiveyho táta byl alkoholik,

který pracoval na rybářské lodi, a máma zase ujížděla na práškách. Možná právě proto trávil tolik času na kamenech. Taky Spivey měl svou bublinu.

A z těch kamenů bylo vidět na dům.

Stál na ostrůvku asi necelého půl kilometru od břehu našeho většího ostrova. Byl černobílý s červenou střechou a já jsem si ho nikdy moc nevšímal. Vnímal jsem ho stejně jako majáky, které vykukovaly za stanicí pobřežní hlídky. Nevím, jestli ho tehdy vnímal Spivey, když sedával na kamenech. Asi ano, ale nemluvil o něm. Ani jednou se nezmínil, že v něm bydlí jeho babička. To přišlo až v okamžiku, kdy se nám změnil život.

Co bych dal za to, aby to neudělal.

Ale chtěl bych vzít zpátky spoustu věcí.

22. 6. 2010 - ÚTERÝ

1

Nedokážu vám říct, jaké je dnes datum, aniž bych se podíval do kalendáře, ale úterý 22. června 2010 jako bych měl vytetované na hřbetu ruky. Seděli jsme se Spiveym na hodině algebry pana učitele Hurleyho a hypnotizovali velkou ručičku na hodinách nad tabulí. Zbýval necelý týden do konce školního roku, zkoušky už jsme měli za sebou (Spivey u většiny zaválel a já jsem věřil, že by to mohla být horší dvojka). Nikdo na té hodině nechtěl být včetně pana učitele Hurleyho, který seděl s nohama na katedře a listoval starým číslem časopisu o autech. Spivey si cosi psal do notesu a já jsem si posílal psaníčka se svojí holkou Kirou Woodwardovou: *Miluju tě. Já tebe víc, Billy Haslere. Ne, já tebe...* Tehdy jsem netušil, jestli ji vlastně skutečně miluju, ale líbilo se mi s ní spát a ten den měla na sobě krátké ušřížené džínové šortky a bílé tilko a já jsem si ji snadno dokázal představit na podlaze svého volva z roku 2004, které jsem zdědil po mamě, když jí táta k Vánocům nadělil nové BMW.

Dvě lavice za mnou vyráběl Rory Moir papírové kuličky. Zhruba každou minutu nějaká proletěla kamsi směrem ke Spiveymu, ale všechny pokusy byly zatím krátké. Někdy házel kancelářské sponky, jindy střílel gumičkami. Umění ignorovat jeho

projektily přivedl Spivey téměř k dokonalosti, stejně jako nevnímal občasné podražení na chodbě nebo výrazy, které mu Rory vyškrábal na skříňku pokaždé, když se školník rozhodl, že ji natře. Rory – kromě toho, že to byl prvotřídní kretén – neměl žádný zvláštní důvod Spiveyho nesnášet, ale zhruba v polovině studia si ho vyhlédl jako oběť a posledních pět let zdokonaloval mučící metody, které na něj aplikoval.

Rory měl dost rozumu, aby Spiveymu nikdy doopravdy neublížil. Měl jsem nad ním výhodu deseti kil. Fotbalové tréninky mě udržovaly v kondici a Rorymu bylo jasné, že kdyby překročil imaginární hranici, kterou jsme si nastavili, vložil bych se do toho. To ovšem neznamenal, že tuhle hranici nezkoušel posouvat. Asi jsem ho nechával, protože jsem doufal, že se jednoho dne Spivey začne bránit sám. Ale za celých těch pět let k tomu ještě nedošlo, takže jsme se všichni tři drželi v zaběhnutých rolích.

Částečně mi bylo Roryho líto. Proto jsem k němu byl asi trochu mírnější. Máma mu utekla, když mu bylo sedm, a on vyrůstal jenom s otcem, a tatík tedy taky nebyl žádná výhra. Když byl mladší, strávil jeho táta v nápravném zařízení v Concordu zhruba stejnou dobu jako mimo něj, a i když se už během péče o Roryho za mříže nedostal, nedalo se říct, že by k tomu nebylo dost příležitostí. Několikrát ho zatkli za řízení pod vlivem a pro podezření z vloupaček, ale nikdy ho nakonec neodsoudili. Částečně v tom hrálo roli štěstí, částečně skutečnost, že měl u portsmouthské policie tři bratrance, kteří byli ochotní přimhouřit oko nebo zavolat správným lidem pokaždé, když se v zápise objevilo jeho jméno. Komentovali to tak, že se přece snaží, že je to samoživitel. Že je těžké sehnat práci, protože rybářských lodí vyplouvá každý rok méně. Neznáte někoho, kdo hledá dobrého dělníka? Když má stabilní práci, tak se drží. Hlavně když je to práce na moři a daleko od hospody Lobster Tail Tavern. Mějte srdce. Hlavně kvůli tomu klukovi.

Rory vystřelil další kuličku a tentokrát zasáhl Spiveyho do levé boty.

Blbec.

Věděl, že má Spivey leukemii (v tuto chvíli v remisi), a ani to mu nestačilo, aby ho nechal na pokoji. Měl jsem sto chutí dát mu po hlavě učebnicí. Spivey by mi řekl, že nechce, aby se k němu kvůli té nemoci někdo choval jinak, mě to ale stejně štvalo.

Vylekalo nás zaklepání na dveře a pan učitel Hurley skoro spadl ze židle, jak se rychle snažil sundat nohy z katedry. Postavil se právě v okamžiku, kdy se otevřely dveře a ředitel Wilson mu naznačil, aby šel za ním na chodbu. Všichni jsme ztuhli, když jsme si všimli, že za ředitelem stojí náčelník Whaley.

Přítomnost policajta ve škole nikdy neznačila nic dobrého. Pro ty z nás, co jsme bydleli v New Castlu, byl pohled na Whaleyho ještě větší šok, protože by se určitě neštrachal až do Portsmouthu, kdyby nešlo o nějaký problém na ostrově.

Když se za Hurleym zavřely dveře, přelétl jsem pohledem tváře spolužáků. Z New Castlu nás bylo jen pět a nejvíc nervózně vypadal Mateo Fernandez (říkali jsme mu Matty). Nervózní byla ale zjevně i Chloe Kittleová. Kira na mě upřela pohled a Spivey vůbec nezvedl hlavu od svého notesu, nebo pokud ano, policejní návštěva ho hodně rychle přestala zajímat, protože už byl zase ponořený do detailní kresby ponožky.

Obrátil jsem se zpátky k Mattymu a zvedl obočí. Pokrčil rameny, pro jistotu mi ještě ukázal fákáče a otočil se zpátky ke dveřím.

Ty se po chvíli otevřely a do třídy nahlédl Hurley. „Pane Spivey? Posbírejte si věci a pojdte sem za námi, prosím.“

Sedmadvacet párů očí našlo v dokonalém souladu mého kamaráda, pak následovalo několik povzdechů a hvízdnutí různého typu. Kdosi si začal pobrukovat melodii písničky „Bad Boys“ z toho seriálu o policajtech.

„Ty sis to zase rozdával s kočkama, Spivey?“ zeptal se Rory.

Několik spolužáků se z povinnosti zasmálo, ale žádný hromadný výbuch smíchu, ve který asi doufal, se nekonal.

Spivey zvedl oči od kresby. „A vrátím se ještě? Veze mě Billy.“

„Jak jinak,“ zabručel pod vousy Rory.

Střílel jsem po Rorym pohledem a zarazil ho dřív, než mohl svůj další vtípek rozvinout.

Ve dveřích se znovu objevil náčelník Whaley a pokynul mi. „Tak pojdte taky, pane Haslere. Jdeme.“

V krku jsem ucítil knedlík a hlavou mi začaly vířit všechny přestupky, kterých jsem se v poslední době dopustil. Byla jich spousta, ale žádný z nich nestál za takové představení. Za sedmáct let, které jsem strávil na tomto světě, jsem nezažil, že by si do třídy pro někoho přišel policajt. Whaley jednou, asi před rokem, přišel k nám domů, protože se doslechl, že jsme si byli u pevnosti zahulit, ale ani nechtěl mluvit s rodiči. Jen mi dal rychlou lekci přede dveřmi a jel dál.

Připomněl jsem si, že nejde o mě, ale o Spiveyho. Spivey nikdy nic špatného neudělal, což znamenalo, že se muselo stát něco hrozného.

Když jsem si sbalil věci a vykročil za nimi, udělala Kira z palce a ukazováčku telefon a neslyšně vyslovila: *Zavolej*. Koutky úst se jí zvedly v šibalském úsměvu a mě z toho zahrálo u srdce. Automaticky jsem se na ni usmál. Jo, asi jsem ji miloval.

2

Pan učitel Hurley se naposled ustaraně podíval na Spiveyho, vrátil se do třídy a zavřel za sebou dveře. Ředitel Wilson se postavil tak, aby tělem zakryl prosklenou část dveří a nikdo neviděl ven. Za roky praxe přivedl tento manévr k dokonalosti.

Náčelník Whaley položil Spiveymu ruku na rameno. Whaley šéfoval místní policii, co si pamatuju, a rok co rok byl bez větších problémů zvolen na další období. Byl to urostlý chlap, tak metr devadesát a necelých sto kilo. V osmdesátých letech

hrával americký fotbal přímo tady, za portsmouthskou střední. Ve vitrině u tělocvičny bylo několik pohárů pro nejužitečnějšího hráče s jeho jménem. Hrál v útočné formaci, na postu wide receivera. Pořád držel rekord za nejvíc získaných yardů v jedné sezóně. Dostal se bez přijímaček na plymouthskou státní univerzitu. Tohle všechno jsem věděl, ale netušil jsem, kdy ani proč přestal hrát. Od té doby trochu ztratil kondici, ale pořád byl samý sval. Hnědé vlasy mu na spáncích šedivěly a měl je zastřižené nakrátko, ale jinak vypadal stejně jako na starých fotkách.

Spivey se snažil hrát tvrdáka, ale chvěl se mu dolní ret. „Stalo se něco mámě?“ vyhrkl, než stačil náčelník cokoli říct.

Ani ne před dvěma lety se Spiveyho máma předávkovala fentanylem. Našel ji jako první. Ležela pomočená na polohovacím křesle v obýváku a v televizi hrála nějaká talk show. Na stolku vedle ní leželo v úhledné řadě ještě devět pilulek, jako by čekaly, až na ně přijde řada, ale i ty tři, které už spolkla, byly příliš, protože je spláchla Jackem Danielsem. Spivey zavolal 911 a v sanitce ji držel za ruku. V nemocnici jí vypumpovali žaludek, dali jí pár injekcí a kapačku s nějakým kouzelným koktejlem kdovíčeho. Už po pár hodinách mluvila, jako by se nic nestalo. Jeho táta byl na moři lovit humry, a když se vrátil, zjevně ho víc trápil vypitý Jack než manželčin stav. Nebylo to poprvé, co skončila v nemocnici. Spivey našel další prášky schované v mrazáku, vyhodil je, vydrhnul křeslo a připravil pokoj na chvíli, kdy k tomu dojde znovu. Nikdo si nedělal iluze, že to bylo naposledy.

Sklopil jsem oči k zemi. Jestli Spivey čekal, že se rozhovor bude ubírat tímto směrem, nechtěl jsem u toho být.

Náčelník Whaley ztišil hlas. „Tvoji rodiče nejsou doma, chlapče. Stavil jsem se u vás, než jsem jel sem. Nevíš, kde můžou být?“

Spivey zavrtěl hlavou.

„Ale táta nikam neodjel, ne?“

„Teď byl několikrát na Milliganově lodi. Před dvěma dny se vrátili. Podle mě znovu vyplouvají až v pondělí.“

Vyměnili jsme si s náčelníkem rychlý pohled. Oba jsme věděli, co to v případě Spiveyho táty znamená. S největší pravděpodobností teď dospával minulou noc u někoho na gauči. Klidně bych ze sebe vysypal několik možných kandidátů a Whaley podle mě taky. Tipnul bych si, že to u několika zkusil, než zamířil do školy.

Náčelník přešlápl z nohy na nohu. „Kdy jsi naposledy mluvil s babičkou?“

„S mojí babičkou?“

Policista přikývl. „S Geraldine Roteovou.“

Myslel jsem si, že o Spiveym vím všechno, ale tohle jméno jsem v životě neslyšel.

„S kým?“

„S Geraldine Roteovou,“ opakoval. „S matkou tvoji mámy.“

Spivey se zatvářil zmateně. Pak mu zjevně něco docvaklo. „A jó, tu jsem naposled viděl, když mi bylo tak osm. O Díkůvdání. Přišla tak na hodinu a bylo to úplně divné. Nikdo se s nikým nebavil. Myslím, že přinesla nějaké jídlo, protože máma moc dobře nevaří, a já si pamatuju, že jsme měli krocana.“ Podíval se na náčelníka. „Ona se tak fakt jmenuje? Geraldine?“

Náčelník Whaley se nad tím zamyslel a očividně velmi vážil příští slova. „Poznal bys ji?“

Spivey se na mě podíval, jako bych měl znát odpověď. Pokrčil jsem rameny. Pak náčelníkovi odpověděl: „Nevím. Možná. Dlouho jsem ji neviděl.“

Ředitel Wilson, který do této chvíle mlčel, usoudil, že by se měl do situace vložit. „O co jde, náčelníku?“

Whaley si tiše povzdechla. „U Henryho jsme našli mrtvou ženu. Přišla ke konci poledního menu, objednala si kávu a bagel a u stolu zemřela. Lékař určil jako možnou příčinu smrti krevní sraženinu. Jistí si ale budeme až po pitvě. Každopádně to bylo rychlé. V jednu chvíli se dívala z okna a pak byla najednou

mrtvá. Neměla u sebe peněženku ani doklady. Byl u toho Ralph Peck a myslí si, že by to mohla být Geraldine, ale není si jistý. Dlouho ji neviděl. Každopádně si to myslí.“

Policista vytáhl ze zadní kapsy mobil a projel několik obrazovek. „Když ti ukážu fotku, zkusíš mi říct, jestli je to ona?“

Ředitel Wilson ztuhl a sevřel rty. „Není zletilý, náčelníku. Možná bychom měli počkat, až najdete jeho matku.“

Náčelník Whaley nespouštěl oči ze Spiveyho. „Pochopím, jestli nechceš.“

Spivey nervózně kývl. „Příští měsíc mi bude osmnáct. V pohodě, ukažte mi ji.“

Ředitel Wilson vypadal, že chce znovu něco namítnout, ale nic neřekl.

Náčelník rozsvítil mobil a podržel ho mezi námi.

Sklonil jsem se, abych lépe viděl.

Za brýlemi se stříbrnými obroučkami vypadaly ženiny oči jako dvě tenké škvírky. Na tak starou ženu měla poměrně dlouhé šedivé vlasy, stažené do culíku. Oblečená byla v běžovém svetru. Při pohledu na ni mě napadly dvě věci. Za prvé, že se dívám na mrtvého člověka. Moje druhá myšlenka byla zřejmě podobná té, kterou měl v hlavě i Spivey. Jeho máma předčasně zestárla kvůli drogám a tomu, jak se o své tělo nestarala. Vypadala na mnohem víc než sedmatřicet. Žena v policistově mobilu musela vést úplně opačný život, protože vypadala mladší, než pravděpodobně byla. Kdyby člověk vyměnil šedivé vlasy za hnědé a odstranil vrásky kolem očí a rtů, mohly by ty dvě být sestry. Nepochyboval jsem, že tohle je Spiveyho babička, a podle toho, jak mu spadla brada, došel ke stejnému závěru.

Viděl to i náčelník Whaley. Schoval mobil do kapsy a zeptal se mě: „Odvezl bys ho domů a zavolal mi, až se ukáže jeho máma?“

Chtěl jsem odpovědět, když mi zazvonil telefon.

Táta.

Zvedl jsem prst a hovor přijal. „Čau, tati, jsem...“

„Potřebuju, abys okamžitě přijel ke mně do kanceláře. Kdyby tě učitel nechtěl pustit dřív, dej mi ho k telefonu. Hned.“

„Je tady náčelník Whaley a chce, abych...“

„Okamžitě. Je to důležité.“

Než jsem stačil odpovédět, zavěsil. A všichni na mě zírali.

3

Tátova realitní kancelář se nacházela ve třetím patře budovy jménem Leland Building v centru Portsmouthu na ulici Bow Street a z oken bylo vidět řeku Piscataqua. Zaparkoval jsem v garáži a vyjel nahoru výtahem. Když se otevřely posuvné dveře vedoucí do vstupní haly, zvedla paní Atkinsonová, sedící na recepci, hlavu a usmála se. „Ahoj, Billy.“

Bylo jí něco málo přes čtyřicet, měla štíhlou postavu a na sobě bílou halenku a šedý kalhotový kostým. Pracovala pro tátu, co jsem pamatoval. Nejprve v malém krcálku o dvou místnostech na South Street, pak ve větší kanceláři naproti bance Citizen's. Do Lelandu se přestěhovali před třemi lety, když se táta začal víc věnovat komerčním objektům.

„Jsem volán před krále.“

„Vím.“ Kývla hlavou za sebe k jeho otevřeným dveřím. „Jdi dál, čeká na tebe.“

Táta stál u velkého okna v zadní části kanceláře, díval se na řeku, telefon přitisknutý k uchu. Zavřel jsem dveře a co nejtíšiěji se usadil na koženou židli u velkého mahagonového stolu.

„...to si mám zavolat na stavební úřad? Jestli jsou základy podle norem, tak nechápu, proč po nás chce zvýšit únosnost. K tomu přece máme stavební zákon. Pokud vím, tak se nemusíme řídit Chuckovým zákonem, stačí nám ten oficiální. Jestli do toho budeme muset zatahnout Stewa a podat žádost na územní komisi, ztratíme tím několik týdnů. Má vůbec představu, kolik by nás to stálo? Muselo by se propouštět, jinak by to nešlo.“

V odrazu na skle jsem viděl, že se usmívá. Kdysi mi řekl, abych se při telefonování vždycky usmíval. Nevadí, že to člověk na druhé straně nevidí, ale vycítí to z tvého hlasu. Zjevně to nefungovalo, protože táta zněl našťavaně.

„Zkus si s ním promluvit osobně. Má tě rád. Jeden den můžeme být hodní. Dyl ne. Jestli to do zítřka nevyřešíš, budeme muset přejít k plánu B. Všichni naši subdodavatelé jsou nachystaní. Máme manévrovací prostor tak tři dny, než se to všechno začne sypat jako domino. Nevím, jak ty, ale tohle bych uklízet nechtěl. Taký bychom mohli přijít o celý zisk. Až s ním promluvíš, zavolej mi.“

Pak spustil ruku s telefonem podél těla a ještě chvíli se díval z okna. Nakonec se otočil a vrátil telefon do kolébky. Zhluboka se nadechl a usadil se naproti mně. Ani na chvíli se nepřestal usmívat. „A to jsem si myslel, že dneska bude klid. Jak to zvládáš ty?“

Už jsem mu chtěl říct, že Spiveymu umřela babička, kterou skoro neznal, když mi došlo, že už to ví. Netušil jsem jak, ale věděl to. Jasně. A jeho další slova to potvrdila.

„A co Spivey?“

„Já... nevím. Dozvěděl se to těsně předtím, než jsi mi zavolal. Whaley ho odvezl domů. Jak jsi...?“

Mávl rukou. „Mám uši všude, to přece víš. Co jeho rodiče? Co máma?“

Můj táta vyrostl na New Castlu a se Spiveyho mámou chodil do školy. Povídalo se, že spolu ve třetíku něco měli, ale táta o tom nikdy nemluvil. Taky jsem zaslechl, že její problémy s drogami vyčítá Spiveyho tátovi (s tím se seznámila v maturitním ročníku), ale ani o tom se s nikým nebavil. Věděl jsem, že po maturitě odmítla plné stipendium na University of New Hampshire a hádám, že podle táty byla i tohle vina Spiveyho otce. Táta nebyl jediný, kdo měl uši všude.

Otevřel zásuvku u stolu, vytáhl vizitku a posunul ji ke mně. Podíval jsem se na ni. „Já na tebe kontakt mám, tati.“

„Není pro tebe, ale pro Spiveyho.“

„Pro Spiveyho? Proč?“

Neodpověděl, jen se na mě znovu usmál.

Nechal jsem vizitku ležet na stole. „Co všechno víš?“

Táta se pohodlně usadil. „Vím, že Pamela ani její manžel nejsou schopní vypořádat se s tím, co je čeká. Víš, že když byl naposledy Spivey nemocný, vzali si na barák druhou hypotéku? Žijí od výplaty k výplatě. Smutné, ale tak to prostě je. Z té almužny, kterou Keith vydělá na rybářských lodích, sotva zaplatí daně, zdravotní pojištění a běžný provoz. Zbytek propije. Ta druhá hypotéka je dostala hodně do mínusu. V tuhle chvíli vlastní víc banka než oni. Až přijde zima, ceny ropy vyletí nahoru a oni budou bez příjmu... budou se chytat každého stébka.“

Aha, takže jde zase o tohle. Táta se už před pár lety pokoušel jejich dům koupit, ale Spiveyho otec ho odpálkoval a odmítl ho prodat. New Castle byl ještě nedávno jen rybářskou vesnicí s pár malými farmami. Bohatí lidé bydleli v Portsmouthu a několika okolních městech, ne na ostrově. To se ovšem změnilo, když v Kalifornii vyletěly daně vzhůru a její obyvatelé začali kupovat domy u moře v jiných státech. V New Hampshire se neplatí daň z příjmu fyzických osob vůbec, takže ho zájemci vzali hákem. Na náš ostrůvek se jich slétla hotová hejna. Ceny skokově vzrostly. Spiveyho rodina vlastnila dům na Murdocku celé generace a jeho táta tuhle výhodu ždímal, kdykoli k tomu dostal příležitost. Nejprve dům zastavil, aby si koupil vlastní rybářskou loď (která ale od roku 2003 nevyplula z přístavu, protože jí klekl motor), pak aby udržel při životě Milliganovu dvaadvacet metrů dlouhou bárku. Harry Milligan mu ale ničím neručil, ani mu neplatil úroky, jen si podali ruku a Spiveyho táta už ty peníze zřejmě nikdy neuvidí. Něco dalšího šlo na běžné výdaje a opravy a kdo ví na co ještě... alespoň takhle se o tom mluvilo v naší rodině u večere.

Spiveyovi rodiče mohli klidně sedět s rukama v klíně a žít z nárůstu hodnoty svého domu. Místo toho Keith Spivey ro-

dinný majetek vyždímal a Pamela ho nechala. I když mému tátovi do toho nic nebylo, určitě měl někde tabulku se všemi čísly a zřejmě znal jejich finanční situaci lépe než oni sami. Měl v úmyslu se do toho vložit, vyplatit banku a přidat Spiveyovým něco navíc. Na jejich pozemku by pak postavil nějakou typizovanou vilku, kterou by obratem prodal. Spiveyovi by z toho moc neměli, možná by vyžili o rok déle, ale táta by slušně vydělal. Na ničem jiném mu nezáleželo. Věděl jsem, jak vydělává peníze, ale to neznamená, že se mi to líbilo.

„Tak jim zavolej,“ nadhodil jsem. „Já s tím nechci mít nic společného.“

Natáhl se přes stůl a posunul vizitku ještě blíž ke mně. „Já se jim jenom snažím pomoci.“

Ještě chvíli jsem se na něj upřeně díval a pak jsem vizitku schoval do kapsy. Neměl jsem v úmyslu ji nikomu dávat, ale bylo mi jasné, že když si ji nevezmu, budeme to řešit, dokud nepřikývnu.

A já jsem ještě chtěl zajet ke Spiveymu.

„Šikulka.“

Postavil jsem se. „Už můžu jít?“

„Pozdravuj Davida. A taky Pamelu s Keithem.“

Na ničem z toho nezáleželo. Když jsem přijel ke Spiveymu, nikdo nebyl doma a auto jeho táty u domu nestálo. Spiveyho jsem pak neviděl další tři dny, a když se nakonec znovu ukázal, hůř načasovat to nešlo.

25. 6. 2010 - PÁTEK

1

Náčelník Whaley seděl ve své malé kanceláři na policejním oddělení New Castlu. Právě si vzal od Sandy Lomaxové velkou papírovou obálku a potěžkal ji v ruce. Byla lehká. „Víc nemáme?“

Sandy pokrčila rameny. „Geraldine Roteová z toho kousku země nikdy nevytáhla paty. Naposled když byla ještě dítě. Ptala jsem se a většina lidí na ostrově ani nevěděla, jak se jmenuje. Jedině pár starousedlíků, ale žádný z nich se do hovoru s ní nikdy nehrnul. Podle všeho žila jako poustevník, úplně sama. V záznamech o ní taky moc nemáme, jenom několik drobností, všechno pár let staré.“ Kývla k obálce, odhrnula si z tváře uvolněný pramínek vlasů a zastrčila ho za ucho. „Budeš po mně dneska ještě něco chtít?“

Whaley hodil obálku na stůl. „Máš rande?“

„Večeři z mikrovlnky u telky, finále *Amerika hledá talent*. Přijde sousedka, abych jí nabarvila odrostlé konečky. Čeká mě nejlepší večer mého života.“

Whaley se podíval na chodbu, kde visely hodiny, ale na tu dálku z nich nic nevyčetl.

„Je půl osmé,“ řekla Sandy. „Taky bys měl jít brzo domů, nebo ti Mary naservíruje ohřátý polotovar.“

Z fotorámečku, umístěného v rohu stolu, se na něj dívala jeho žena. Úplně ji viděl, jak netrpělivě poklepává nohou a říká mu, že Sandy Lomaxová možná na něco kápla. Vedle Mary stála fotka jeho bratra. Měl na ní stejný šaškovský výraz jako vždycky. Zemřel na cystickou fibrózu, když byli ještě kluci. Neuběhl jediný den, kdy by si na něj nevzpomněl.

„Za chvíli jdu,“ řekl Whaley spíše lidem na fotkách než Sandy, pak otočil obálku a otevřel ji. „Jenom si to projdu.“

„Aha,“ usklíbila se Sandy. „Tak zítra, náčelníku.“

Počkal, až se za ní s cvaknutím zavřou dveře na konci chodby vedoucí do malé vstupní haly, a teprve pak začal procházet, co zjistila.

Našel oddací list – Geraldine Louise Waltonová a Lester Herbert Rote. Oddal je soudce Bloomfield a za svědka jim byla Lucinda Marchantová. Lucinda pracovala na radnici, když se ještě ve městě jezdilo po prašných cestách. Zemřela skoro před dvaceti lety v domově důchodců v Exeteru. Whaley ji osobně neznal, ale na její jméno už narazil v mnoha dokumentech. Takže měli svatbu na radnici. Tehdy nešlo o výjimku. Otočil list a začel se do dalšího.

Hlášení o pohřšované osobě, které podala Geraldine Roteová. Hledala svou dceru, Pamelu Roteovou, dnes Pamelu Spiveyovou. Dokument byl dvacet let starý. Whaley se podíval na Pamelino datum narození a spočítal si, že jí tehdy bylo sedmáct. Geraldine zavolala na policejní oddělení New Castlu v 1:34 v noci a nahlásila, že se její dcera ztratila. Dole na stránce stála rukou psaná poznámka:

Našli jsme ji s Keithem Spiveym u mostu na 1B. Měli sbalené tašky. Možná útěk z domova? Vyzvedla si ji GR na stanici ve 3:27 ráno. Uzavřeno.

Na tomhle nebylo nic hrozného. Nakonec si toho kluka přece vzala.

Tohle je na tom vlastně to hrozné, zašeptalo mu podvědomí. Rozhodně mělo pravdu.

Třetí a poslední list měl být na začátku. Byla to kopie žádosti o zákaz styku, kterou podala Geraldine proti své dceři a několika dalším osobám. Rozhodnutí podepsal soudce v okrese Rockingham asi tři roky po hlášení o pohřešování. Rozhodnutí soudu zakazovalo Pam Spiveyové přiblížit se ke své matce na sto padesát metrů, obzvláště pokud se bude nacházet ve svém domě. Zákaz styku se vztahoval rovněž na Keitha Spiveyho, Teda Haslera a osobu jménem Laura Dubinová.

Whaley věděl, že se Pam s Keithem vzali hned po střední, a nejprve ho napadlo, že šlo přesně o tohle, že Geraldine jednoduše naštvalo, koho si její dcera vzala, ale data neseděla. Když matka podala žádost, bylo Pamele dvacet a měla dva roky po svatbě. Whaley znovu chvíli v duchu počítal a pak mu to došlo. Geraldine nepodala žádost po svatbě, ale poté, co její dcera porodila.

Whaley se nad tím na chvíli zamyslel a snažil se přijít na to, jaký může mít babička důvod nevídat se s vnoučetem, ale jeho unavený mozek mu tentokrát odpověď nenabídl. A už vůbec mu nedokázal vysvětlit, proč jsou na seznamu taky Ted Hasler a ta žena.

Pohled mu padl na jméno advokáta, který žádost připravil. Poklepal na něj perem a pak si ho zakroužkoval. Lockwood Mars-ton, advokát. Na tohohle chlapa narazil už podruhé za poslední tři dny. Poprvé to bylo u Henryho, když Geraldine zemřela.

2

Kira uměla rukama úžasné věci. Netuším, kde se to naučila. (Říkal jsem si, že možná na táboře roztleskávaček, kde si ve skupince spoře oděných dívek společně potmě sdělovaly tipy, triky a poznámky. Stejně tak se zřejmě mezi polštářovými bitvami a společnými sprchami učily líbat a obecně si zvykat na ženskou sexualitu.) Pravděpodobně ji to ale naučil bývalý pří-

tel, který to po ní chtěl, nebo to možná viděla v pornu. Tak či tak to uměla neskutečně a já jsem se jen ještě víc zabořil do opěradla zadního sedadla svého auta.

Slunko zapadlo asi před hodinou a na nebi svítil pŭlměsíc. Zaparkovali jsme na konci Ocean Street v odstavném pruhu vedle značky Zákaz parkování. Kousek od skalnatého útesu a stezky vedoucí dolů na pláž. Vždycky jsme parkovali tady. Posledních dvacet minut jsem systematicky posouval prsty až pod Kiřinu podprsenku, zatímco ona prováděla svá kouzla rukou. Když jsme se políbili, buřilo jí srdce skoro jako mně. Hořeli jsme tak, že se zamlžila všechna okýnka. Vypadalo to, že nás čeká nádherná noc.

Kira posunula rty od mého krku k uchu a zašeptala: „Pŭjdeme si zaplavat?“

Vzal jsem do dlaně její ňadro a ucítil uprostřed bradavku. „Mně se tady líbí.“

Jemně mě stiskla a políbila na ušní lalůček. „Ale mně se asi chce jít do vody.“

„Bude studená.“ Sjel jsem ke knoflíkŭm jejích riflí, rozepnul je a vklouzl do nich. Měla pod nimi něco krajkového. Bude to třeba lépe prozkoumat.

„Nikdo tam není,“ vydechla, přesunula rty na místočko za uchem a zrychlila pohyb rukou. „Máme celou pláž jenom pro sebe. Mohli bychom si to rozdat na kamenech. Cítit mořský vzduch. Poslouchat, jak se kolem nás rozbíjejí vlny...“

To nebylo fér. Věděla, jak to mám na těch kamenech rád.

Než jsem stačil odpovědět, otevřela Kira dveře a vyskočila z auta. Krátce se otočila na prázdnou silnici za námi a lišácky se usmála. Pomalu vykročila k pěšině vedoucí na pláž a přitom si přetáhla kořili přes hlavu a odhodila ji na zem. V příštím okamžiku si stáhla džíny a na okamžik zůstala stát jen ve světle měsíce. Jakmile viděla, že jsem prakticky vypadl z auta a vyrazil za ní, zmizela se smíchem ve svahu. Ještě jsem zahlédl, jak jí vítr čechrá hnědé vlasy.

Jedna věc byla jasná. Byla nádherná, to jo, ale myslím, že mě dostal její smích. Měla hlas jako měkkou deku, do které bych se nejraději zachumlal. A ten smysl pro humor, jaký měla. Naslouchala mi, když jsem se potřeboval vypovídat, a vždycky jako by přesně věděla, co má říct, aby se mi ulevilo. U ostatních dívek, se kterými jsem chodil, mi společně strávený čas někdy připadal jako domácí práce. Musel jsem se přemáhat. S Kirou šlo všechno samo. Naopak, bolel mě čas strávený bez ní.

V písku jsem našel její podprsenku a kalhotky, a když jsem ji znovu uviděl, stála po pás ve vodě a pažemi si objímala tělo. „Ááá, fakt je studená!“

V tu chvíli mi to bylo jedno. Klidně bych se k ní prodral i mezi ledovými krami. Nemotorně jsem ze sebe shodil oblečení, doběhl k vodě a pocákal ji.

„Ty hajzlíku!“ Kira ještě kousek couvla, takže jí voda sahala po ramena. Odrazila se od písčného dna, na chvíli se vynořila nad hladinu a vzápětí dopadla na záda, až voda vystříkla na všechny strany. Ještě několikrát zastříhala nohama, takže mě zalila další sprškou ledové vody a nakonec zmizela pod hladinou.

Plavat v oceánu ve státě New Hampshire by se dalo nejlépe popsat jako zápas o holý život. Voda nikdy neměla víc než nějakých šestnáct, možná osmnáct stupňů. Když se člověk nehýbal, začalo se mu těžko dýchat a z končetin se rychle staly těžké necitlivé pahýly, které člověka jen táhly ke dnu. Voda vás doslova pomalu zabíjela. Bylo mi jasné, že se nesmím přestat hýbat. Brodil jsem se k místu, kde se Kira potopila, silou vůle se přinutil odlepit nohama ode dna a potopil se jak kámen. Měl jsem pocit, jako když vám někdo strhne náplast. Ledová voda mě objala a svět rázem ztichl, jako by ho někdo utlumil. V příštím okamžiku jsem se znovu vynořil, ale okamžitě dostal facku zpěněnou vlnou. Nadechl jsem se slané vody, zakašlal, otřel si obličej a rozhlížel se po hladině, abych našel Kiru. Nikde jsem ji neviděl, ale neměl jsem strach. Dovedla

náš školní plavecký tým k několika regionálním mistrovstvím a předtím závodila za juniorku. Stále držela okresní rekord na dvoustovce.

Netuším, jak se dostala za mě, ale ucítil jsem na zádech teplo jejího těla a pak její ruce na ramenou. Když jsem se otočil, ucítil jsem její rty na svých, objala mě nohama a pevně si mě přitáhla. Dorskákal jsem k našemu oblíbenému kameni, velkému a hladkému, jehož povrch se černě leskl. Zvedl jsem ji z vody, posadil na kámen a zíral na ni. Byla to ta nejkrásnější bytost, jaká kdy chodila po tomto světě. Každá křivka jejího těla byla jako dokonalá socha. Měla husí kůže, jak jí z vlasů stékala voda na záda a hladila každý kousek jejího těla. Její čokoládově hnědé oči oplácely můj upřený pohled. Přejel jsem jí rukama po nohou k pasu a naklonil se blíž.

Kira vzdychla.

„Já vím,“ zašeptal jsem a líbal ji na krk.

„Psst,“ ztuhla. „To jsem nemyslela. Někdo tam je.“

Nejdřív jsem se nehýbal a doufal, že jsem špatně slyšel, pak ale pokračovala: „Na pěšině u tvého auta.“

Natahoval jsem krk, ale nikoho jsem neviděl. „Určitě?“

„Viděla jsem někoho přijít po cestě.“

Měsíc se schoval za mraky a ten kousek pláže, který jsme dosud viděli, zahalila ještě větší tma. Rozlévala se přes vysokou travu a stromy jako ropa. Dokonce i písek se zdál být černý.

„Nehýbej se,“ řekl jsem jí. „Třeba odejde.“

„Je mi zima.“

Byla zima. Jakmile jsme se přestali hýbat, připomněl nám oceán, jak je ledový. S každou další vlnou, která se mi rozbila o záda, jako by teplota o stupeň klesla. Snažil jsem se ji co nejvíc schovat, ale ještě chvilku a budeme muset vylézt ven.

„Tam!“ zašeptala mi do ucha. „Na útesu u konce té trubky.“

Kanalizační trubka byla prastarým kovovým omylem napůl zahrabaným v písku. Táhl se přes celou pláž a mizela vzaďu v dunách. Pomáhala odvádět vodu z mokřin v parku Commons.

Byla strašlivě prorezlá, voda z ní tryskala na mnoha místech a vytvářela v písku malé potůčky. Našel jsem pohledem konec potrubí a sledoval ho směrem dozadu. Nejprve jsem nic neviděl, ale pak už ano. Vysoký temný a nehybný stín, schovaný v ještě větší tmě.

„Udělej něco,“ zašeptala Kira.

„Co třeba?“

Oblečení jsme měli na pláži, a dokonce nás ani nenapadlo vzít si z kufru auta ručník.

„Musíme vylézt,“ řekla mi.

Měla pravdu. Oba jsme se třásli zimou a já už jsem necítil nohy. Žár, který v nás vyvolala ta krásná chvílka, vyprchal. Jestli zůstaneme ve vodě ještě o chvíli déle, nedopadne to dobře.

„Půjdu,“ řekl jsem a cítil, jak mi cvakají zuby. „Zbavím se ho a pak můžeš vylézt ty.“

Přikývla. „Ale dělej.“

Moje tělo odmítalo poslušnost, a když se nakonec pohnulo, bolel mě každý sval. Když jsem obešel kameny, Kira vytáhla nohy z vody, přitiskla si kolena k tělu a schoulila se, jak to šlo. Neměl jsem plavky, ale bylo mi jedno, jestli mě někdo pozoruje, jak vylézám nahý z vody nebo co všechno uvidí. Na to mi byla až moc velká zima. Koutkem oka jsem neustále sledoval ten stín a zároveň zamířil pro spodní prádlo a džíny, rychle se do nich nasoukal a rozběhl se po písku.

Ten, kdo tam stál, se ani nepohnul. Teprve až když jsem byl skoro u něj, došlo mi, kdo to je.

Spivey.

V písku ležela jeho kytara, kterou si opřel o nohu. Ruce měl v kapsách a tvářil se, jako by mu bylo trochu trapně a trochu se bál. „Je ti jasné, že v té vodě jsou žraloci, že?“

Nejradši bych mu jednu vrazil. Ne jednu, nejradši bych ho stloukl do krychličky. Místo toho jsem ale jen řekl: „Otoč se.“

Poslechl. Otočil se čelem k útesu. Jakmile byl ke mně zády, zavolal jsem přes rameno: „Kiro, už můžeš!“

„Viděl jsem je z mola,“ pokračoval Spivey. „Jsou tu modří, hnědí i tygří. Dokonce tu máme i velkého bílého.“

„Buď rád, že jsem ti nedal přes držku,“ zabručel jsem, sebral z písku košili a přetáhl si ji přes hlavu.

Provinile sklopil zrak ke kytaře. „Promiň, kámo, šel jsem si vyčistit hlavu. Netušil jsem, že tu budete.“

Za námi bylo slyšet čvachtání, jak Kira vylezla z vody.

„Kámo, normálně se mi z ní postavil.“

V tu chvíli už jsem ho praštil. Pěstí do ramene. „Je to moje holka, ty vole!“

„Au!“ Spivey zavrával a mnul si rameno. „Ne z Kiry. Z mojí babičky!“

Skoro jsem ho praštil ještě jednou. „To je asi ještě horší.“

Povzdechl si. „Už se můžu otočit?“

Ohlédl jsem se přes rameno. Kira už byla skoro oblečená. Měla na sobě rifle i podprsenku a právě se natahovala do trávy pro blůzku.

„Jo, dobrý, ale nekoukat.“

Když se otočil, stejně se na Kiru podíval. Nemohl jsem mu to mít za zlé, udělal bych totéž. Zjevně jí to bylo jedno, protože jakoli jí musela být zima, přikročila k němu jen v džínách a podprsence a nakopla ho do holeně. Teprve pak si oblékla blůzku. „Seš debil.“

„Hele, nechtěli byste mě přestat mlátit?“

Kira se mi schoulila pod rameno a zpražila ho pohledem. „Proto nemáš holku.“

„Možná nemám holku, ale mám svůj ostrov.“

Přitiskl jsem si Kiru blíž a vzájemně jsme si kradli tělesné teplo. „O čem to mluvíš?“

Už se zase usmíval. Vypadal jako kočka, která chytla myš. „Wood Island patřil celý babičce, odkázala mi ho v závěti.“

Kira se otočila a zadívala se přes vodu na ostrůvek ležící mezi dvěma majáky asi půl kilometru od pobřeží. „Támhle ten Wood Island?“

Přikývl.

Moc toho vidět nebylo. Stál tam dům, jedna nebo dvě hospodářské budovy, ale jinak vše halila tma. Mlhavě jsem si vzpomínal, že se tam občas rozsvítilo světlo, ale už tehdy jsem si říkal, že za to nejspíš může automatika. „Já jsem si myslel, že patří pobřežní hlídce.“

Spivey pokrčil rameny. „Podle všeho od nich pradědeček ve čtyřicátých letech ostrov za dolar koupil.“ Každé další slovo říkal rychleji, jako by je všechna v sobě dusil a teď nestíhal otvírat pusu, jak se všechna drala ven. „Rozpadal se a rybářům byl k ničemu. Větší lodě se k ostrovu nedostaly kvůli velkým kamenům, takže ho nikdo nechtěl. Pradědeček ho koupil, dům opravil, a když zemřel, babička ho zdědila. Pak ho odkázala mně. Vůbec jsem netušil, že tam bydlí. Naši o ní nikdy nemluvili. Nikdy mi nic takového neřekli. Dozvěděl jsem se to až od pana Marstona...“

Zvedl jsem ruku a umlčel ho. „Hele, zpomal. Kdo je pan Marston?“

„Její právník,“ odpověděl Spivey. „Jel jsem do Bostonu. Když mě tehdy náčelník Whaley odvezl domů, naši už balili. Marston jim zavolal, že Geraldine umřela, dal nám svoji adresu a řekl nám, že má instrukce seznámit nás s její poslední vůlí. Naši si asi mysleli, že odkáže všechno jim, tak jeli okamžitě... ale byli pěkně naštvaní.“

„Geraldine?“ zeptala se Kira tiše.

„Geraldine Roteová,“ přikývl Spivey. „Tak se jmenovala. Když o ní mluvím jako o babičce, matka se naštve, takže Geraldine.“

Ještě pořád jsem se díval přes vodu a snažil se to pochopit. „*Babička ti dala ostrov?*“

Spivey roztáhl pusu od ucha k uchu. „Ostrov, dům a všechno ostatní na něm. A taky tučný účet v nějakém svěreneckém fondu, abych měl na údržbu. To je nik ňak, co?“

Když nám bylo asi pět, měl jsem knížku, která se jmenovala *Tik tak, jedem jak drak!* Spiveymu tehdy dělalo problém vyslovit

tik tak a říkal spíš něco jako *nik ňak*. Stala se z toho naše hláška, kterou jsme celé ty roky používali tak často, že nám nyní skákala do pusy úplně automaticky.

Spiveymu patří ostrov.

Podívali jsme se s Kirou na sebe.

Domy v New Castlu s minimálním výhledem na moře se prodávaly za miliony. Neuměl jsem si představit, jakou hodnotu musel mít tenhle. I kdyby byl úplně zchátralý, což asi byl, hodnota samotného pozemku... *soukromého ostrova*... Vzpomněl jsem si na vizitku, kterou mi dal táta. Nechal jsem ji v zásuvce u sebe v pokoji. Táta to věděl. Pár hodin potom, co ta žena umřela, věděl, co je v její závěti. A když už jsme u toho, kdo řekl Marstonovi, že zemřela? Náčelník Whaley ani nevěděl, kdo je ta žena zač, dokud ji Spivey ve škole neidentifikoval. Pak ho odvezl rovnou domů, ale Marston to zavolal jeho rodičům, než dorazili, takže kdo to řekl advokátovi? Moment, to vlastně není úplně správně. Ralph Peck přece náčelníkovi už předtím řekl, že by to podle něj mohla být Geraldine Roteová, jen si nebyl jistý. Znal Ralph Peck mého tátu? Možná. Ale jak by mohl znát toho advokáta?

„Můžeme tam zajet?“ rozzářila se Kira. „Když je to teď celé tvoje, tak můžeme, ne?“

Spivey rozezněl struny kytary. Dodneška neumím pojmenovat tóny, které zahrál, ale pořád si je pamatuju.

Ty tři tóny všechno spustily. Podíval se na nás a v hlavě mu to zjevně začalo šrotovat. „Budeme potřebovat loď.“

Kira mi stiskla paži. „Matty jednu má.“

Nik ňak.

3

Mattyho Fernandezeho jsem toleroval, ale kamarádem bych ho určitě nenazval. Byl to nafoukaný, sebestředný blb, který by

vyměnil kámoše za zteplalé pivo a půlku snickersky a v životě by vám nepomohl. Jak jsem ale řekl dřív, na tak omezeném prostoru jste si museli vystačit s tím málem, co bylo k dispozici... a Matty měl loď.

Jeho rodičům patřila malá flotila rybářských člunů určených k lovu humrů, která kotvila v přístavu kousek od BG Boat House u ústí potoka Sagamore Creek a nedaleko silnice 1B South. Bydleli kousek od přístavu na Harbor View. Když jsme tam přijeli, bylo už skoro deset. Matty o víkendu pracoval u táty, proto musel brzy ráno vstávat, takže teď už určitě bude doma.

Kira mu už cestou napsala esemesku. Odpověděl, že na něj máme počkat na konci příjezdové cesty k domu, abychom nevbudili rodiče.

Spivey seděl vzadu a moc toho nenamluvil. Kdykoli jsem se na něj podíval přes zpětné zrcátko, hleděl zamyšleně z okna. Neuměl jsem si představit, co se mu honí hlavou. Ještě před týdnem uvažoval, z čeho zaplatí vysokou. Kdyby se na ni vůbec dostal. A teď se všechno změnilo.

I když s námi vyrostl na ostrově, vždycky byl tak trochu cizinec. Sice jsme si spolu jako děti hráli v parku a za ty roky s námi absolvoval spoustu narozeninových oslav, ale čím jsem byl starší, tím víc jsem si uvědomoval, že se ho naši rodiče snažili zapojit. Z těch jeho se naopak stal s přibývajícím věkem odstrašující příklad, jehož podobu jsme si skládali z malých útržků informací, které k nám pronikaly. Když se Spiveyho matka předávkovala a málem umřela, posadil si mě táta na postel a řekl mi, že každému člověku stačí udělat tři rozhodnutí, aby v životě dosáhl všeho, co chce. Zároveň ale podle něj stačila tři špatná rozhodnutí, aby si život totálně zničil. Okolnosti nám můžou do cesty klást různé překážky, ale když trochu zapřemýšlíme, vždycky najdeme řešení.

Jde o to, že táta cítil potřebu mi tohle říct. Jsem přesvědčený, že Spivey to v duchu sám dávno věděl. Všichni jsme věděli, jaké to doma má, ale on se tím nikdy nenechal brzdit, a nezastavila

ho ani leukémie. Problémy, kterým čelil, ho jen povzbuzovaly, aby se snažil ještě víc. Tu noc, kdy mu málem umřela máma, vztyčil kolem sebe hradbu. Snad nikdy jsem ho neviděl fungovat tak zarputile. Zkrotil všechnu svou bolest a nasměroval ji tam, kam potřeboval. Pokaždé, když jeho otec přišel domů opilý nebo se přiznal k dalšímu finančnímu krachu, Spiveyho hradba zesílila a stejně tak jeho zarputilost. Když si ho dobírali kretění jako Rory Moir, jeho hradba zesílila a s ní i jeho zarputilost. A nejinak to bylo s jeho leukémií, kterou nakonec zardupal do země.

Takže jsem věděl, jak reaguje na nepřízeň osudu, ale nevybavoval jsem si jediný případ, kdy by mu někdo něco dal. Neměl jsem ponětí, jak si zvládne poradit s tím, že mu do klína spadl hotový balík, a to mě trochu děsilo.

Matty na nás čekal u obrubníku a v prstech držel zapálenou cigaretu. Přes pyžamo měl přehozenou bundu. Když jsem zastavil, zašlápl cigaretu a naznačil Kiře, že má stáhnout okýnko. Přiskočil k autu, strčil hlavu dovnitř, podíval se na mě a na Kiru a pak se zazubil na Spiveyho. „Ty seš ale šťastlivec, ty vole.“

Spivey se překlonoil. „Můžeš nás tam odvézt?“

„A co z toho budu mít?“

Když to říkal, střelil pohledem po Kiře. Bylo to jen na zlo-mek vteřiny, ale bylo to viditelné. Párkrát si spolu vyšli, ale to bylo v prváku, dlouho předtím, než jsme spolu začali chodit. Věděl jsem, že mezi nimi nic není, ale stejně mě zahryzala žárlivost, kdykoli se na ni takhle podíval.

„Vysloužíš si naši nehynoucí vděčnost,“ odpověděl jsem mu suše.

„To mi nestačí. Jestli vás tam mám odvézt, tak mi dohodíte rande s Alesíí.“

„S tou roztleskávačkou?“

Přikývl.

„Já myslím, že není na kluky.“

„Tím líp. Může vzít kamarádku.“

Kira obrátila oči v sloup. „Zkusím to.“

Matty se otočil zpátky ke Spiveymu. „Hele, ty detektive Colombo, jestli tvoje babča umřela u Henryho, musela mít někde svoji loď. Asi těžko z toho ostrova doplávala.“

To mě nenapadlo. Na tom něco bylo.

Spivey pokrčil rameny. „Podle jejího právníka vlastnila sedmimetrový člun *Annabelle*, ale nevěděl, kde ho nechala, když připlula do města.“

Matty zamyšleně přimhouřil oči. „Poptám se. Někde se objeví. Opuštěné lodě přitahují pozornost. Jestli ji nikdo nehledá, mohl bych ji rozebrat na součástky.“

Spivey mu to nehodlal spolknout. Šel si pevně za svým cílem. „Tak odvezeš nás tam?“

„Hned?“ zatlačila na něj Kira.

Znovu se na ni tím svým způsobem podíval a pak zavrtěl hlavou. „Zítřka. Všude kolem Wood Islandu jsou kameny. V noci si to netroufnu. Ani náhodou. Buďte v šest v přístavu. Ale bude to muset být rychlovka. V devět musím být doma a pomáhat tátovi. Počítejte patnáct minut tam a patnáct zpátky. Budeme mít tak dvě a půl hodiny, abychom se tam trochu porozhlídli.“ Pak se na mě kysele podíval. „Předpokládám, že jedeš taky.“

„Polib mi prdel, debile.“

Matty mrkl na Kiru, dvakrát plácl do střechy mého auta a vykročil po příjezdové cestě zpátky k domu. Po pár krocích ještě zavolal přes rameno: „Tak v šest. A vezměte s sebou Alesii!“

Když jsem vysadil Kiru, Spiveyho a přijel domů, naši už spali. Osprchoval jsem se a co nejrychleji se zavřel u sebe v pokoji. Na posteli ležela tátova vizitka, kterou jsem určitě nechal v zásuvce. Shodil jsem ji na zem a vlezl pod peřinu. Usnul jsem s myšlenkami na Kiru, ale měl jsem špatné sny.

„To nezvládneme,“ řekla mi ve snu a její hlas přehlušila další vlna, která se nám přelila přes hlavu. „Jsme moc daleko od břehu!“

Přitáhl jsem si ji těsněji k sobě a držel ji, jak nejblíží jsem si troufl, abych zároveň mohl šlapat vodu a držet nás nad hladinou. Svaly už mě neposlouchaly. Únavu, kterou jsem cítil před chvílí, vystřídaly stovky jehliček a pak jsem končetiny přestával cítit úplně. Ledová voda ze mě vysávala sílu. „Vidiš ho? Kam plaval? Kam sakra plaval?“

Kira neodpověděla. Zabořila mi tvář do ramena a vzlykala.

„Měla bys jít,“ řekl jsem jí. „Jsi rychlejší než já.“ Bedra se mi stáhla ostrou bolestí. „Já asi nemůžu vůbec plavat.“

Neodpověděla, jen zavrtěla hlavou a objala mě ještě pevněji.

„Pojďme zkusit doplavat zpátky.“

Ale byli jsme moc daleko, nezvládli bychom to.

Na vteřinu jsme se potopili pod hladinu a v puse jsem měl na jednu spoustu slané vody. Vykašlal jsem ji. Přestal jsem šlapat vodu, i když jen na okamžik. Ne že bych chtěl, prostě jsem přestal. Už jsem nemohl. Nemohl jsem držet nad hladinou nás oba. „Musíme plavat, Kiro. Musíme...“

„Panebože, tam!“ ztuhla a ukázala někam doleva.

Podíval jsem se tím směrem, ale zahlédl jsem jen kousek ploutve, která vzápětí zmizela v temné vodě asi deset metrů od nás.

26. 6. 2010 - SOBOTA

1

Druhý den ráno, když jsem vyzvedával Spiveyho, stál jeho otec na prahu otevřených dveří a tvářil se vztekle. Spivey rychle nasedl a zabouchl za sebou dveře.

„Co se děje?“

Prudce si přitáhl pás a dvakrát se nestrefil, než se mu povedlo si ho zapnout. „Jed.“

Tak jsem jel.

Spivey nic neříkal, ale já jsem věděl, že jeho osobní hradba je zase o něco silnější. Ať už se stalo cokoli, vařila se v něm krev.

Kira už na nás čekala v přístavu. Matty nakládal do člunu chladák a záchranné vesty. Za ním stála jeho sestra Izzie s Chloe Kittlerovou, její nejlepší kamarádkou. Obě chodily do druháku, o rok níž než my všichni. Kira na sobě měla ušřížené džínové šortky, bílý vršek bikin, vlasy si stáhla do dlouhého culíku a posadila do nich sluneční brýle. Srdce se mi rozbušilo.

„Proč jsou tady všichni ty lidi?“ zaúpěl Spivey, vylezl z auta a vykročil k ní, než jsem stačil zhasnout motor.

Spivey cosi křičel. Nerozuměl jsem mu, ale Kira se rychle postavila mezi něj a Mattyho, rozpažila a držela je od sebe, zatímco já jsem se hnál k nim.

Ať už Spivey řekl cokoli, Mattymu se to zjevně nelíbilo. „Hele, já to dělám kvůli vám. Jestli se ti to nelíbí, tak si najdi někoho jiného, kdo vás tam odveze.“

Vmáčkl jsem se mezi ně a objal Kiru kolem pasu. „Hej, co se děje?“

Matty ukázal palcem na Spiveyho. „Tady tvůj kámoš chce nastavit limit na počet lidí, kteří s náma můžou na exkurzi. Táta říkal, že si můžu vzít člun, ale pod podmínkou, že Izzie pojede taky. A Izzie chce s sebou vzít Chloe.“ Pak udělal rozmáchlé gesto. „K tomu bych rád dodal, že nikde nevidím Alesii, takže nás je jenom o jednoho víc. Nechápu, proč je to takový problém.“

Ani já jsem to nechápal. Mattyho loď byla pětadvacítka, počítáno na stopy, takže přes sedm metrů dlouhý člun se spoustou místa.

Spivey byl ve tváři celý brunátný, ještě víc, než když jsem ho vyzvedl. Po tom, co se odehrálo mezi ním a jeho otcem, měl zjevně nervy na pochodu. Aspoň tak jsem si to vysvětloval.

Odvedl jsem Spiveyho kousek stranou a ztišil hlas. „Proč s náma nemůžou jet?“

V jeho pohledu problesklo cosi zvláštního. Na krátký okamžik jsem dostal strach, že vybuchne a jednu mi vrazí. Tak strašně vztekle se tvářil. Bylo to směšné, protože Spivey nikdy nepraštil ani mě, ani nikoho jiného. Nikdy jsem neviděl, že by se choval násilně. Vztek ale zmizel stejně rychle, jako se objevil, a nahradilo ho spíše jakési roztrpčení.

„Jsou moc mladé,“ odpověděl nakonec.

„Nejsme děcka,“ opáčila Izzie. „Oběma je nám patnáct. Proč se chováš jako blbec?“

Na Spiveyho tvář znovu naskočily rudé skvrny. Rychle jsem natáhl směrem k Izzie ruku a umlčel ji, než ho stačila rozčítit ještě víc. Pak jsem se otočil ke Spiveymu. „O co vlastně jde?“

Spivey si olízl rty a povzdechl si. „Vzpomínáš si, jak jsem říkal, že podle Marstona všechno, co jsem zdědil, spravuje nějaký svěrenecký fond?“

Přikývl jsem.

„Ostrov, dům, prachy... všechno je to v tom fondu, který spravuje on a jeho kancelář. Doma mám kopii všech dokumentů a je to takhle tlustý balík.“ Spivey roztáhl palec a ukazováček nejméně na pět centimetrů.

„Nejsi zletilý,“ namítl jsem. „Když někdo pod osmnáct zdědí majetek, většinou se o něj stará nějaký fond.“

Zástupci takových fondů pomáhali tátovi. Když mi bylo čtrnáct, dokonce mi dal otcovskou lekci a poučil mě, jak fungují nejenom fondy, ale taky úschovny, převod majetku a podobné věci. Když zjistil, že se tyhle věci ve škole neučíme, rozčílil se. „To je základní finanční gramotnost,“ zaúpěl. „Určitě vám ani neříkají, jaké zlo představují kreditní karty, že ne? Je jednoduché učit revizionismus nebo historii, kterou už všichni znají, ale aby vám předali vědomosti, které budete v životě potřebovat, to ne.“ V tu chvíli jako by se nastartoval a od té doby mi při každé příležitosti předával nějaká moudra.

„Říkal jsem svěřenecký fond, ale vlastně je to trochu jinak. Marston říkal, že se tomu říká majetkové opatrovnictví a on je opatrovník. Majetek na mě nepřejde automaticky, jakmile budu zletilý. Opatrovník ho spravuje na dobu neurčitou. Všechno je moje, ale on to spravuje a dohlíží na to. A k tomu existují... pravidla...“

„Jaká třeba?“

„Všechny moje výdaje musí platit opatrovník, nikdy já jako fyzická osoba. Když budu něco potřebovat, musí to jít přes Marstona. Dokonce si ani nesmím nic koupit a dát mu účtenku, aby mi ji proplatil. Cokoli mimo běžných potravin musí koupit přímo on. Opravy, spotřební materiál, cokoli takového musí projít přes něj. Kromě běžné údržby navíc nesmím na domu ani na pozemku provádět žádné změny a nesmím nic prodat. Platí velmi konkrétní pravidlo, že moji rodiče nesmí na ostrov ani vkročit. Asi je to výsledek nějaké staré nenávisti, ale babča to v závěti výslovně uvedla, stejně jako to, že na ostrov nesmí

nikdo, komu nebylo šestnáct.“ Sklopil hlavu k zemi a pak se podíval zpátky na mě. „Takových pravidel je tam ještě spousta, ale to zásadní se píše na konci. Jestli kterékoli z těch pravidel poruším – on teda říkal ustanovení – třeba jen jedno, tak vlastnictví veškerého majetku včetně zbývajících peněz okamžitě přechází na město Kittery ve státě Maine.“ Opovržlivě se podíval přes moře. „Hranice mezi státy vede prostředkem zálivu, takže Wood Island se technicky nachází na území Maine, ne New Hampshire. Kdybych to podělal, tak majetek nepřejde dokonce ani na New Castle.“

„Nevím, jestli vůbec něco takového může,“ namítl jsem. „Můžu říct tátovi, aby se podíval...“

Zarazil jsem se. Nechtěl jsem, aby se do toho táta pletl víc, než už se stalo. Nehledal by způsob, jak pomoci Spiveymu, ale sobě. Vyjádřil se naprosto jasně.

I když jsme poodešli kousek od ostatních, bylo nás slyšet. Izzie se teď ozvala: „Šestnáct mi bude za dva týdny a Chloe má narožky hned po mně. A stejně, jak se to může někdo dozvědět?“

Když bylo Chloe dvanáct, úplně propadla goth stylu. Ujížděla na čarodějnictví, všem temném a poslouchala Marilyn Mansona. Na New Castlu se nacházelo několik hřbitovů a žádný z nich jí nebyl cizí. Některé náhrobky pocházely ze sedmnáctého století a jí stálo za to zjistit, kdo je kde pohřbený a kdy zemřel. Celé hodiny procházela historické matriky, hledala staré duchařské historky (těch jste našli spoustu v každém pořádném městě v Nové Anglii) a zapisovala si je do deníčků. Její oblíbená se jmenovala „Dábel, který házel kameny“. Na hostinec George Waltona začaly pršet stovky kamenů, nakonec musel být povolán jakýsi kazatel až z Bostonu jménem Increase Mather a ďábla odtud vyhnal. Stalo se to v roce 1682, tedy zhruba ve stejné době, kdy lidem v osadě Salem ve státě Massachusetts došlo, že musí řešit problém s čarodějnicemi.

Hostinec George Waltona nyní sloužil jako obytný dům, a Chloe dokonce přemluvila majitele, aby ji na hodinu pustil do

sklepa. Když to zjistili její rodiče, neměli z toho velkou radost. Dneska už Chloe chodila bez černých stínů a rtěnky, v šatníku měla i šaty jiné barvy než černé a hudební vkus se posunul k chlapeckým kapelám, které zbožňovala Izzie. Lidé to komentovali tak, že to byla jen dočasná póza, protože se to od nich čekalo. Chloe byla Izzina nejlepší kamarádka a její brácha se zase kamarádil s námi, takže jsem se to snažil neřešit. Ale stejně mi z ní běhal mráz po zádech.

Do hovoru se vložila Kira: „Spousta lidí ten ostrov považuje za historické místo. Možná to tvoje babička myslela takhle. Nechtěla, aby ten barák někdo přemaloval na fialovo nebo to tam nějak zničil. Děcka si historie neváží.“ Pak dodala hlasem, jako by napodobovala starou paní. „Hlavně ať nešlapou na trávník, haranti. Všichni jsou stejní.“

Nikdo z nás nechtěl, aby Spivey o všechno přišel. Dokonce i Matty trochu změkl. „Táta říkal, že si můžeme vzít člun jediné v případě, že je vezmeme s sebou. Tak co kdyby na nás počkaly v lodi?“

„Já nechci čekat v lodi!“ zaúpěla Chloe. To bylo poprvé, co promluvila. „Chci se tam podívat. Slyšela jsem, že tam straší. Nikdo nás neuvidí.“

„Nejde...“ Spivey převrátil oči v sloup a udělal pár kroků směrem k vodě. Prohrábl si rukou vlasy a pak se otočil zpátky k nám. „Tak jo, ale počkají ve člunu.“

„Halóóó,“ ozvala se Izzie zvednutým hlasem. „My jsme pořád tady.“

Spivey se otočil a podíval se jí do očí. „Můžete jet s náma, ale musíte zůstat v lodi. Jenom tentokrát, než něco vymyslíme. Jakmile budu mít jasno v tom, co to všechno znamená, budete moct s náma na břeh. Můžeme se takhle domluvit?“

„Můžou tam být kamery nebo tak,“ dodal jsem. „Dejte nám šanci nejdřív zjistit víc.“

Nemyslel jsem si, že by Marston měl na ostrově kamery. Kira měla zřejmě pravdu. Babička nechtěla, aby tam jezdili ně-